ANUL V. - No. 11.
1 Aprilie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „ARDEALUL“
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL V. — Nr. 11 Cluj, 1 Aprilie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Nr. 2141—1929. Pres.

NICOLAE

Din mila lui Dumnezeu Dreptcredinciosul Episcop al Eparhiei Vadului, Feleacului şi Clujului.

Preacucernicilor Protopopi, Cucernicilor Preoţi şi tuturor Dreptcredincioşilor Creştini din reînviata Episcopie a Vadului, Feleacului şi Clujului: har şi pace dela Dumnezeu, Părintele ceresc, iar dela Noi salutare si binecuvântarea Noastră arhipăstorească.

„Binevesteşte pământule bucurie mare, lăudaţi ceruri mărirea lui Dumnezeu, a înviat Hristos din morţi“.

Stih. Invierii, gl. 7.

IUBIŢILOR MEI FII SUFLETEŞTI!

Ziua cea mare, sărbătoarea cea strălucită şi luminată, în care toată făptura se bucură şi se veseleşte, a sosit iarăşi la noi.

„HRISTOS A INVIAT“ răsună iarăşi depe buzele cuvioşilor slujitori ai bisericii, pentru de a-i întimpina pe credincioşi înaintea sfintelor altare. După zile de rugăciune şi de înfrânare, de smerenie şi de laudă către bunul Dumnezeu, ne-am învrednicit să ajungem cu bine şi anul acesta, măreţul praznic al Invierii Domnului, şi de câte ori ne întrunim să prăznuim această minunată sărbătoare, cugetele şi sufletele noastre sunt pătrunse de fiorii bucuriei şi ai mulţumirii. Invierea Domnului, iubiţilor mei fii sufleteşti, este biruinţa Fiului lui Dumnezeu, asupra morţii şi păcatului, şi ea mai înseamnă biruinţa binelui asupra răului, biruinţa luminii asupra întunerecului, a dreptului asupra vicleşugurilor omeneşti, a adevărului asupra strâmbătăţii, a milei şi iertării asupra neîndurării.

Şi azi, după 19 veacuri de lupte şi sbuciumări, răsună în sufletele şi în inimile credincioşilor adevăraţi, aceeaş bucurie, tresare acelaş fior de înviorare şi premenire pentru biruinţa Mântuitorului lumii.

Se cade deci, ca prinos de mărire şi laudă să-i aducem, se cade să prăznuim cu evlavie şi după zisa Sciptorii „cu credinţă şi dragoste să ne apropiem“, *căci după ocară, chinuri, şi suferinţe dela oameni, cărora numai binele a făcut, zdrobind cătuşile morţii, a biruit iadul şi a întărit temelia Impărăţiei sale aici pe pământ.* „Binevesteşte deci pământule bucuria cea mare, lăudaţi ceruri mărirea lui Dumnezeu, a înviat Hristos din morţi“.

Dar praznicul învierii mai este şi un prilej bun de învăţătură şi poveţe.

In sunetele de clopote şi în cântece de laudă, creştinii se întimpină cu „Hristos a înviat“. Câţi însă îşi dau seamă, că iau numele Domnului în deşert, dacă nu se gândesc în acelaş timp la şirul cel lung al nedreptăţilor ce le-au făcut, nici la conştiinţa încărcată cu păcate ce le-au săvârşit? Câţi pot mărturisi cu cugetul curat, că au împlinit cum se cade poruncile legii, şi nu s'au lăsat abătuţi dela calea dreptăţii?

Hristos prin patimile şi moartea Sa pe cruce, a risipit întunerecul păgânătăţii, a răscumpărat pe om de sub jugul păcatului, şi ne-a chemat la o viaţă nouă.

„A treia zi, ca un Dumnezeu înviind Hristoase întru mărire, ai dăruit lumii viaţă fără de sfârşit şi mare milă“, *ni se spune în una din frumoasele cântări pe cari le-am auzit azi. Dar oare toţi cei ce-şi zic creştini, au părăsit mormântul fărădelegilor, toţi au ocolit căile întenerecului şi năzuesc spre lumina adevărului?*

Luminata sărbătoare a Invierii ne îndeamnă pe toţi, să ne cugetăm bine asupra acestui lucru.

Căci nu poate fi bucurie deplină, de care dorim să ne facem părtaşi în această sfântă şi mare zi, dacă nu vom stărui să ne cercetăm cugetele şi sufletele, pentru a ne lăpăda din patimile şi pornirile cele rele. Această mare sărbătoare ne mai învaţă, că suferinţa şi chinul, ocara şi pătimirea suferită pe nedrept, trebue să aibă şi un sfârşit. Lanţurile robiei şi ale întunerecului trebue să se frângă odată şi deasupra lor trebue să strălucească lumina şi dreptatea. Isus a suferit până 'n sfârşit, dar a venit şi ziua, când pământul s'a cutremurat, catapiteazma bisericii s'a rupt în două, inimile chinuitorilor s'au îngrozit de spaimă.

Pilda lui Isus este mult grăitoare şi pentru noi, — şi mai ales pentru fiii neamului nostru. Acest neam batjocorit sute de ani, asuprit, a fost ţinut în lanţurile robiei întunerecului de duşmani, cu gândul ascuns ca să ne piarză.

Sărbătoarea Invierii din anul acesta, are deci pentru noi şi o însemnătate deosebită. Ea cade deaproape cu o altă sărbătoare, — sărbătoarea întregirii Neamului, de acum zece ani.

Bătrânii, cu plete albe, — trecuţi prin greutăţile vremurilor de urgie, — îşi vor mai aduce aminte cu groază de suferinţele din trecut şi cu inima înfrântă

și cu duhul smerit vor lăuda pe Dumnezeu, care a făcut și minunea învierii noastre naționale.

S'a răsturnat piatra depe mormântul nostru, întocmai cum s'a răsturnat piatra ce avea să acopere pe nedrept trupul Mântuitorului lumii.

Stăpânitorii țării, în grija și dragostea ce sunt datori să poarte neamului și scumpei noastre patrii întregite, s'au gândit să facă sărbări mari, la cari să ia parte toată suflarea românească

Să ne rugăm cu toții sufletește în acele clipe de înălțare și de sărbătoare.

Isus, când s'a arătat după Inviere învățăceilor săi, i-a întampinat cu cuvintele „PACE VOUĂ".

Pare că nici odată n'ar fi fost mai bine simțit rostul și ințelesul adânc, al acestor dumnezeești cuvinte, decât în zilele de azi.

Pace în suflete, mai multă bunătate în inimi, mai puțină răutate în minți, mai multă dragoste către aproapele și o grijă mai largă pentru nevoile țării.

In aceste zile de sărbătoare, se cuvine să îmbrățișem aceste cuvinte mult grăitoare. Pacea să o vedem sălășluită în casele și cătunele noastre, poporul nostru să nu mai sufere pe urma neînțelegerilor și certurilor, căci aceasta este și în interesul celor localnici și în interesul numelui bun al țării.

Să ne gândim la Mântuitorul nostru, la viața Lui pământească și la îndemnurile Sale pilduitoare.

Dacă asemenea Lui, și noi am suferit atâta, dacă prin jertfa celor opt sute de mii de vieți romanești s'a putut întregi neamul, acum e rândul celor 14 milioane închegați, ca să întărească temeliile României mari, prin muncă trainică și cinstită, și atunci dușmanii de ieri și de mâne, nu ne vor mai putea robi niciodată, ci „se vor împrăștia cum se împrăștie fumul și se vor topi cum se topește ceara la fața focului".

„PACE VOUĂ" ne spune mai puternic și mai hotărît ca ori când Mântuitorul lumii, și noi datori suntem în numele lui Isus și al legii Lui să ascultăm de acest sfat dumnezeesc și blagoslovit.

De aceea fiți, iubiților mei fii sufletești, creștini așa cum ne-a învățat Mântuitorul, împlinându-Vă datorințele de adevărați credincioși prin fapte creștinești, prin purtarea bună, prin gânduri curate, lăpădând obiceiurile rele și scoțând din îndeletnicirile vieții patima beției, patima urei, a dușmăniei, a răzbunării — ca să ajungeți la izbândă și propășire spre întărirea noastră, a Țării și a Bisericii strămoșești. Și fiind vorba de Biserica noastră, de moștenirea ce am luat dela Marele și neuitatul nostru Ctitor Ștefan cel Mare și Sfânt al Moldovei, se cuvine, ca să Vă spun câteva cuvinte din prilejul Invierii, în preajma praznicului, care îl vom sărbători în anul acesta, la 10 ani dela reînvierea Eparhiei Vadului, Feleacului și Clujului.

Numai bunul D-zeu, care știe și vede toate, cunoaște greutățile prin cari am trecut.

Dar mulțumesc lui Dumnezeu că am trecut peste cele mai grele din ele, — și azi Eparhia noastră stă cu fruntea senină, alăturea de celelalte surori mai vechi și mai înzestrate.

Credincioși fără biserici și biserici fără preoți, mai avem în puține locuri.

Cu ajutorul credincioșilor noștri, cu ajutorul stăpânirilor din trecut și de azi, suntem pe calea cea mai bună de a ne întări și întemeia în cetate nebiruită.

Numai aici la centru avem în loc de un singur preot, care l-am aflat acum zece ani, 24 clerici aleși, probați, o școală de înalte învățături teologice — și dacă vrea Dumnezeu, și o Catedrală care nu va avea păreche în întreaga țară, de unde va răsuna glasul propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, puternic și fără prihană și va vesti neîncetat mărirea Domnului.

Binemeritată a fost deci moștenirea lăsată nouă de marele Voievod, căci bnecuvântate se văd roadele pe urma faptelor creștinești ale urmașilor.

Aceste roade ale muncii de 10 ani, le vom prăznui și noi în anul acesta, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate câte a făcut nouă.

Vom îngriji la timpul său, ca să se deie acestui fapt însemnătatea cuvenită, și Consiliul și Adunarea noastră Eparhială, vor face, ca această comemorare să se săvârșească cu toată vrednicia, apreciindu-se munca de viață rodnică bisericească, după cuviință. Tot ce doresc e, ca toți fiii Eparhiei să fie pătrunși de aceeaș dragoste și însuflețire pentru cauza aceasta sfântă și pentru scumpa noastră lege strămoșească.

„Veniți să bem băutură nouă, nu din piatră stearpă, ci din izvorul nestricăciunii, din Hristos cel ce s'a înălțat din mormânt, întru carele ne întărim". *(Can. Sf. Paști).*

Așa răsună azi duiosul glas al Bisericii și în acelaș înțeles se îndreaptă și îndemnul Arhiereului Vostru către voi: să plecați mai întăriți din fața altarului la vetrele voastre. Insuflețirea pentru sfânta noastră credință, datinele și obiceiurile moștenite din tată în fiu, dragostea pentru legea în care v'ați născut și botezat, să Vă călăuzească neîncetat în calea vieții. Nu uitați nici odată de Dumnezeu.

Precum cu bucurie ați pășit și întrat în această zi mare în casa Domnului, așa pașii voștri să se îndrepteze în fiecare Duminecă și sărbătoare, și mai ales către acest Sfânt locaș să Vă îndreptați pașii în ciasuri de zbucium și chin sufletesc.

Ajutorul dela Domnul aici îl veți afla și dobândi, ori de câte ori îl veți cere.

Gândurile rele și poftele păcătoase aici vă vor părăsi, lăsând drum deschis pentru cinste și smerenie în sufletele plecate și cuvioase.

Aceste sunt, iubiții mei, învățătura și povața noastră de Sf. zi a Invierii Domnului.

Hristos a înviat! pentru cel bogat, ca și pentru cel sărac, pentru cel învățat, ca și pentru cel neînvățat.

„Să ne apropiem deci cu toții, cei purtători de lumină, de Hristos. de cel ce a eșit ca un mire din mormânt și să sărbăm împreună cu cetele cele iubitoare de sărbare, Paștile lui Dumnezeu, cele aducătoare de mântuire".

Iar prăznuind biruința asupra morții, sfărmarea iadului și începutul altei vieți, vecinice, să lăudăm și să binecuvântăm ziua Invierii, unul pe altul îmbrățișând, să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru înviere, și să strigăm:

„Hristos a înviat din morți, cu moarte pe moarte călcând, și celor din morminte, viață dăruindu-le..." *(Stih. Paștilor).*

Dorindu-Vă dela Dumnezeu, părintele luminilor, tot binele, — rămân cu binecuvântare Arhierească

al Vostru de tot binele voitor:

NICOLAE, Episcop.

Dat în reședința noastră din Cluj, în ziua Invierii Domnului, a anului 1929.

Seninătate şi independenţă ştiinţifică

In vremea când intelectualii noştri: istorici, sociologi, financiari, economişti, jurişti îşi permit a vorbi şi scrie despre *omni ne scibili et quibusdam aliis*, dar nu văd, nu aud, nu simt, nu pricep nimic despre realitatea incontestabilă a chestiunii jidoveşti în istoria veacului al XX în Centrul şi Orientul Europei; în această vreme când consideraţii de mărunt calcul personal au impus intelectualilor noştri diplomaţia tăcerii asupra chestiunii jidoveşti, care a îngrijorat pe toţi oamenii mari ai României mici: oameni politici, scriitori, poeţi, artişti, filosofi, istorici; astăzi când ştiinţa economică şi sociologia mai ales prin reprezentanţii ei în România întregită, ignorează cea mai gravă chestiune ce s'a abătut asupra ţării noastre cu o acuitate crescândă — prin situaţia creată în urma tratatelor de pace şi a situaţiei de fapt postbelice, când toţi au auzit complotul tăcerii asupra chestiunii jidoveşti; socotim că aducem o înviorare sufletelor ofilite în îndoială, şi nu numai un îndemn la îndreptare, dar o imputare meritată celor vinovaţi, când publicăm mai jos o conferinţă alui Bogdan-Petriceicu-Haşdeu despre Talmud, ţinută la 1866. Genialul scriitor, cel mai strălucit reprezentant al intelectualităţii româneşti de peste Prut, nu s'a sfiit să se ocupe de o chestiune, astăzi cu frică ocolită, şi să o trateze *sine ira et studio*, cu o seninătate şi o independenţă, ce coboară la nivelul de pigmei pe aceia cari astăzi pretind că stau în slujba ştiinţei fără rezerve şi fără reticenţe.

Citiţi D-lor intelectuali, din România mare, revizuiţi-vă conştiinţa, şi mai ales căutaţi a vă ridica la înălţimea nu numai intelectuală, dar şi de caracter al aceluia care a făcut mândria ştiinţei româneşti în România Mică.

I. C. Cătuneanu.

B. PETRICEICU-HAJDEU

Studiu asupra Iudaismului — Talmudul

Beni h'zzaher bedibhre sopherim iaser middibhre thhrah.

(„Fiule! bagă în seamă mai mult vorbele rabbinilor, de cât Scriptura").

Eram să vă vorbesc despre una din cele mai frumoase religiuni umane, al cărei fondator fusese nu o ficţiune, nu un soldat, nu un popă, nu un Dumnezeu, ci un filosof practic, mult mai antic şi mult mai profund, decât Socrat al Grecilor.

Eram să desfăşur înainte-vă o teologie, născută în fundul barbarei Asii, în întunericul timpilor celor mai barbari, dar care, în mare parte, merita de a se naşte numai doar în patria lui Franklin şi a lui Washington.

Eram să reproduc aci sublimele principii dintr'o carte sacră, care singură şi cea dintâiu cuteză a zice: „Ceea ce vede şi aude Cerul, nu este decât aceea ce vde şi aude poporul; ceea ce poporul răsplăteşte sau pedepseşte este aceea ce Cerul voeşte a pedepsi şi a răsplăti: câştigaţi amorul poporului şi veţi câştiga puterea, perdeţi amorul poporului şi veţi perde puterea!" [1])

In fine, eram să studiez religiunea chineză; dar când comunicai această intenţiune la vr'o câţiva amici aşteptându-mă a surprinde în ei curiozitatea noutăţii, văzui figurile lor impasibile, şi auzii numai o rece exclamaţiune: „Aşa dară, ne vei vorbi despre Confucius!"

Confucius! acest nume e cunoscut tuturora: faimosul zid de piatră al Chinei nu fu în stare să ascunză dela noi pe colosalul reformator, din gura căruia ieşiră aceste cuvinte: „Virtutea şi capacitatea unui principe îl aseamănă cu steaua polară, care rămâne immobilă la locul său, pe când toate celelalte stele, rotind în juru-i, o iau drept călăuză". [1])

Dar d-voastră, cari ştiţi atât de bine, dacă nu opera, cel puţin numele lui Confucius, pentru cari este o nimica toată distanţa dela Bucureşti la Peking: cari ascultaţi cu un aer de cunoscători vorbindu-se de religiunea chineză: d-voastră n'aţi putea răspunde la întrebarea: cine au fost Hillel, Schemmai, Kimchi, Bechai, Ionachan Saccai? deşi aceştia sunt pentru Ovrei *ceea ce este Confucius pentru Chinezi; deşi* Ovreii *locuesc nu peste nouă mări şi nouă ţări, ca Chinezii, ci chiar în mijlocul nostru; deşi China poate fi suferindă sau fericită, fără ca suferinţele sau fericirile sale să înrâureze cât de puţin asupra suferinţelor sau fericirilor noastre, pe CÂND OVREII SUNT UN VIERME INTESTINAL, CE NE ROADE PE NOI DREPT LA INIMĂ!*

Aşadar, lăsăm la o parte pe Confucius, şi vom aborda: TALMUDUL...

I. Istoria Ovreilor se împarte în două epoce: d'întâiu Ovreii având o ţară proprie a lor, şi apoi Ovreii CRESCÂND DIN SUDOAREA STRĂINĂ, PRECUM CREŞTE MUŞCHIUL PE ALTE PLANTE MAI NOBILE.

II. In primii secoli ai creştinismului, îi vedem alungaţi din Palestina de armele Romei; şi de atunci încoace, dintr'un popor tare, compact, liber, degenerând, tot mai mult şi mai mult, IN VAGABONZI SLABI, IMPRĂŞTIAŢI, TÂRÂTORI.

III. Vechile instituţiuni biblice, făcute în alte timpuri şi pentru alte fiinţe, nu se mai potriveau cu trebuinţele şi dorinţele cele noui ale Iudanului.

Moise fusese legislatorul unui Stat.

Pentru grupe de rătăciţi drumaşi se cerea acum un alt legislator, şi nu unul, ci atâţia legislatori, cât de multe erau acele grupe.

Schimbarea religiunii era o fatală necesitate a Iudaismului.

IV. Insă o credinţă antică nu se uită deodată şi nu deodată se înrădăcinează o reformă.

Secolara lege a lui Moise devenise pentru Ovrei o deprindere, iar *deprinderea este singura certitudine a gloatelor.*

Pentru a surpa Mosaismul, trebuiau nişte oameni, cari să vorbească dintr'untâiu chiar în numele şi numai în numele lui Moise.

V. Fiecare comunitate Ovreiască avea câte unul sau mai mulţi rabbini, adecă dascăli, însărcinaţi cu explicaţiunea şi aplicarea legilor divine şi umane, cuprinse în Biblie.

Precum Moise, fusese odată mijlocitor între Dumnezeu şi poporul lui Izrael, de asemenea rabbinii a-

---

[1]) Kao-yao-mo: § 7. — *Ta hio*, cap. X. § 5. — Vezi PAUTHIER; *Les livres sacrès de l'Orient* (Paris, 1841 în 8) introd. p. X—XI.

[1]) Ibid. p. XII. din *Lun-yu.* cap. II § 1.

junseră acum a fi mijlocitori între Moise și Ovreii cei desțerați.

Precum Moise avusese odată privilegiul de a atribui lui Dumnezeu propriile sale gânduri și pasiuni, de asemenea rabbinii căpătară acum prerogativa de a atribui lui Moise tot ce venia lor la socoteală.

Precum Judanii cei antici nu puteau cunoaște pe Dumnezeu, decât numai prin Moise, de asemenea judanii ăști posteriori nu puteau cunoaște pe Moise, decât numai prin rabbini.

In fine, rabbinii fură instrumentul care operă, pe nesimțite, trecerea iudaismului dela religiunea-i primitivă biblică, la o altă religiune, mai corespunzătoare cu noua pozițiune națională și socială a Ovreilor.

VI. Precum Biblia fu legea lui Moise, tot așa legea rabbinilor este o voluminoasă colecțiune, numită Talmud.

Moise comentă vointele lui Dumnezeu.

Rabbinii comentează voințele lui Moise.

Iată un exemplu:

Moise zise în Biblie: *„Dumnezeu vă poruncește a vă veseli la sărbătorile voastre“.*

Talmudul explică acest prescript în următorul mod:

„Rabbinul Iehuda zice: nu e mai mare veselie ca vinul și, prin urmare, Moise vă poruncește să beți“.

„Rabbinul Seira zice: Carnea e cea mai mare veselie și, prin urmare, Moise vă poruncește să mâncați“.

„Rabbinul Asse zice: Nu e mai mare veselie ca amorul și, prin urmare, Moise vă poruncește să vă drăgostiți...“ [1])

Iehuda cerând vin, Seira cerând carne, Asse cerând amor, Talmudul, expresiunea tuturor gusturilor rabinice, recomandă Ovreilor câteși trele petrecerile, în numele cel stereotip al lui Moise!

VII. In acest mod, Talmudul se distinge cu desăvârșire de toate cărțile sacre depe fața pământului.

In Evanghelie vorbește numai Christos.

In Al-Coran vorbește numai Mahomet.

In cartea cea sacră a iudaismului modern, vorbesc toți rabbinii, fără a fi datori, cât de puțin, de a se uni în opiniuni unul cu altul; căci fiecare cuvânt de al lui Moise — zice Talmudul — poate fi comentat în șaptezeci de moduri [1]).

Să nu uitați, că numărul *șaptezeci* se ia în limba ebraică în sens de un maximum nedefinit [2]).

Așadar, asupra textului lui Moise despre veselia cea de serbătoare, pe lângă cei trei rabbini de mai sus, unul bețiv, altul mâncăcios, al treilea moros, lesne mai puteți adăuga alți o mie de rabbini de diferite culori, cari vor zice, unul după altul:

1. Cea mai mare veselie este de a danța și, prin urmare, Moise vă poruncește...

2. Cea mai mare veselie este de a cânta și, prin urmare, Moise vă poruncește...

3. Cea mai mare veselie este de a dormi și, prin urmare, Moise vă poruncește . . .

4. Cea mai mare veselie este de a căsca gura și, prin urmare, Moise vă poruncește...

Si așa înainte.

Toți rabbinii vor avea dreptate; și un Judan devot se va sili de a răspunde la toate poruncile, ori cât de multiple!

VIII. Dar caracterul cel excepțional al rabbinismului mai trage după sine o altă consecventă nu mai puțin comică.

Christos și Mahomed au dat legi și apoi au murit.

Rabbinii au dat și ei legi, dar le-au dat nu ca persoana muritoare cutare sau cutare, ci ca o clasă, ce nu moare, dar care se renoește și se va renoi necontenit.

Citarăm mai sus pe rabbinul Iehuda, pe rabbinul Seira, pe rabbinul Asse; am mai putea cita alți două mii și zece mii; însă nici unul din ei, după doctrina fundamentală a rabbinismului, nu întrece în autoritate pe dl. rabbin din București sau pe colegul său dela Iași.

Toți rabbinii sunt legislatori egali în putere.

Precum creștinul ascultă pe Christos și mahometanul pe Mahomet, tot așa Ovreul e dator a asculta pe fiecare rabbin.

Rabbinismul exprimă această obligațiune prin formula cea mai limpede: „DACĂ RABBINUL IȚI VA SPUNE, CĂ DREAPTA E STÂNGĂ, SAU CĂ STÂNGA E DREAPTĂ, NU MAI CĂUTA LA NATURA CUM ESTE, CI CREDE TOCMAI CUM TE INVAȚĂ RABBINUL“. [1])

Astfel cuvântul Talmud nu are numai sensul restrâns ce i-l dăm noi.

El nu însemnează numai cartea numită MIȘNA sau cartea numită GHEMARA, cartea numită TALMUDUL CEL MIC sau cartea numită TALMUDUL CEL MARE; nu!

El nu însemnează numai scrierile rabbinului spaniol MAIMONID sau ale rabbinului francez JARCHI; nu!

El nu însemnează numai ceea ce au publicat diferiți rabbini, în diferite timpuri și în diferite locuri, pentru povățuirea Izraeliților; nu, nu! ci

In sens întins, *Talmudul este totalitatea comentariilor rabbinice asupra Bibliei, atât scrise precum și verbale, atât trecute, precum și prezente sau viitoare...*

Mai pe scurt, *Talmudul se poate numi tot ce au lucrat până acum rabbinii în curs de opt-spre-zece secoli, și tot ce vor mai lucra de acum înainte în secolii cei nesfârșiți.*

IX. Enorma diferință dintre Talmud și celelalte religiuni umane fu un efect necesar al enormei diferințe între condițiunile, în cari se aflau puși Ovreii, după emigrațiunea lor din Palestina, în alăturare cu condițiunile existenții celorlalte popoare creștine sau mahometane.

Destinul spulberase pe Judani în toate părțile.

Ii întâlnim în Lusitania, în Britania, în Egipt, în Persia, în Arabia, până și în China.

Ovreii depe malurile Tagului nu visau despre coreligionarii lor depe țărmul Amurului; Ovreii, ce se scăldau în Tamisa, nu se gândiau,

---

[1]) Ap. *Infruntarea Jidovilor* (Iași, 1803, în 4). p. 27, 28, 29.

[1]) *BUXTORF; Tiberias sive comment, masorethicus triplex.* (Basileae, 1665, în 4) p. 80.

[2]) Pentru întărirea acestui adevăr, citiți și cartea *„Evreii?...!“* de *Iordache Bucovineanu*, operă de mare valoare, care în mod foarte documentat, descoperă lucruri despre cari nimeni n'a vorbit până astăzi, și din care se vede lămurit că „Iudanii“ rămân în veci de veci „Iudani“, și numai „Iudani“.

A. Horinceanu.

[1]) *RABBI SCHELEMO: Comment ad Deuter. XVII. II.* ap. *BUXTORF: Synagoga Iudaica.* (Basileae. 1722, în-8) p. 73.

dacă alţi fraţi ai lor s'ar fi scăldând tot atunci în Nil sau în undele Gangului...

Templul lui Solomon nu mai era: lipsia un singur centru, din care să plece razele spre toate puncturile unei singure circumferinţe.

In această stare de lucruri, cum oare se va fi putut menţine legământul ideei judaice?

Ori unde erau câţiva Ovrei, era neapărat şi un rabbin.

Deci, fu admis drept dogmă, ca oricare rabbin, din oricare loc, să fie o sacră autoritate pentru judaismul întreg.

Rabbinul cutare locueşte în Botoşani sau în Bârlad: ei bine! învăţăturile sale, oricari să fie acele învăţături, nu sunt o opiniune personală sau, cel mult, să fie obligatorie numai pentru Ovreii din Botoşani sau din Bârlad; nu! ele leagă pe toţi Judanii din toate părţile pământului.

Acel rabbin este pentru religiunea sa de o greutate mai mare, decât bună oară, Sf. Crisostom (gură de aur) sau sfântul Augustin, pentru religiunea creştină!

Talmudul zice lămurit: „Orişicare rabbin se consultă prin suflet d'a dreptul cu însuşi Dumnezeu". [1])

Cuvintele orişicărui rabbin, sunt chiar cuvintele divinităţii.

Orişicare rabbin nu este, decât o trâmbiţă, prin care suflă Creatorul Universului, pentrucă Ovreii să-l auză ovreeşte.

In lipsa unui singur centru şi a unei singure circumferinţe, Judanii au creat o religiune atât de ingenioasă, încât toate puncturile sunt centruri şi circumferenţe, fiecare punct primind raze dela toate celelalte puncturi şi trimiţind raze tuturor celorlalte puncturi

Nici o altă naţiune pe suprafaţa globului, nu fu pusă în poziţiunea Ovreilor: nici o altă naţiune nu putu concepe ideea unui rabbinism; nici o altă naţiune nu poate avea un Talmud!

X. E greu, ca scrierile unui singur autor să fie toate de o potrivă bune, dar apoi greutatea devine imposibilitate, când e vorba de o miriadă de autori lucrând toţi la o singură scriere!

Astfel, Talmudul este un chaos monstruos, carele, de cele mai multe ori, ne scârbeşte, adesea ne irită, dar câte o dată are însuşirea de-a ne face să pufnim de râs, văzând până la ce grad de absurditate se pogoară o minte necultă sau o inimă rătăcită.

Vom da aci două-trei dintr'un milion de exemple:

Noi, Românii, ne mândrim, că străbuna Roma numera între fiii săi pe un Marcu-Aureliu-Antoniu, împărat-filozof, modelul unui mare suveran în rezbel şi în pace.. ei bine! Talmudul ne încredinţează, cum că acest ilustru principe fu Izraelit!

Ştiinţa crede, că geniul omenesc cel mai sublim tot încă nu e în stare de a imita pe Dumnezeu creând fiinţe de nimica... ei bine! Talmudul ne asigură, că un rabbin poate să creeze din nimica un viţel şi chiar pe un om; cu acea numai mărginire, că acest om de fabrică nouă va fi lipsit de organul vocii şi că o asemenea creaţiune, pentru a reuşi, trebue executată într'o zi de Sâmbătă!

Nu ştiu, dacă d-voastră aţi putut observa, că hainele rabbinilor sunt mai totdeauna pătate: dar ştiu, că au observat-o înşişi Ovreii; veţi crede, de sigur, cum că această necurăţenie este rezultatul neglijenţei personale... ei bine! TALMUDUL VĂ LĂMUREŞTE, CĂ HAINELE RABBINILOR SUNT PĂTATE, PENTRUCĂ LE PĂTEAZĂ DRACUL, DIN URĂ CĂTRE RELIGIUNEA JUDAICĂ!

Vă scutim de mai multe!

XI. Aşadar, Talmudul se pare a fi ţesut din contradicţiuni amestecate cu galimatii; însă acele contradicţiuni şi acele galimatii sunt contradicţiuni şi galimatii numai pentru noi. Judanul crede tuturor rabbinilor: deci, pentru el, Talmdul nu se contrazice nici-odată.

Pentru Judan, Talmudul este armonie şi adevăr, întocmai ca Al-Coranul pentru mahometani sau ca Evangeliul pentru creştini.

Religiunile se bazează pe credinţă: astfel, religiunea cea mai rea este pentru ai săi tot atât de certă, precum poate fi certă pentru alţii religiunea cea mai bună.

Credinţa nu distinge: raţionamentul cel mai luminos este pentru ea, ca curcubeul pentru un orb din naştere.

Dugald Stewart, unul din cei mai profunzi cunoscători ai legilor naturii umane, citează, întrucât îmi aduc aminte, exemplul unui copil lipsit de vedere, carele susţinea, că roşul trebue să aibă o asemănare cu sonul unei trompete.

Acel nenorocit vedea culorile prin urechi!....

XII. Filantropii se încearcă necontenit a deschide ochii Ovreilor asupra deşanţării Talmudului.

Muncă perdută, vorbă şi cerneală cheltuită în modul cel mai neproductiv.

Celebrul Mendelssohn, Platonul judaic al Germaniei, scria, în secolul trecut, către celebrul Lavater, inima cea mai pură, cea mai nobilă, cea mai morală:

„Am citit sute de cărţi contra judaismului; şi, cu toate astea, protest înaintea lui Dumnezeu, că voiu rămânea totd'auna nestrămutat în credinţa mea; căci pentrucă s'o pot schimba, trebue mai întâiu să-mi schimb însăşi natura mea!" [1])

Cine nu poate convinge pe un Mendelssohn, putea-va oare convinge pe un Shylock?

XIII. Pentru a fi şiret, nu se cere multă inteligenţă.

Copiii cei mici mai totd'auna înşală pe părinţii lor, astfel încât un Metternich poate fi prins în cursa unui ştrengar de zece ani.

Femeile cele mai ordinare înşeală mai totd'auna pe bărbaţii cei mai fini.

Sclavii, — în comediile lui Plaut şi ale lui Terenţiu, — înşeală mai totd'auna pe stăpânii lor.

Selbaticii din Australia şi din America, înşelau mai totd'auna pe un Pizarro sau pe un Cook...

Tot aşa rabbinismul, deşi cea mai brută şi cea mai nesistematică din religiuni, totuşi posedă o armă teribilă, ce apără contra loviturilor celor mai crâncene.

XIV. Judaismul se împarte în rabbini şi ne-rabbini.

Unii legiuesc, alţii ascultă.

Unii şi alţii, trăind în cursul secolilor tot în mijlocul, sau, mai bine tot pe spatele popoarelor străine, creştine şi mahometane, rămân împetriţi în credinţele cele îmbrăţişate în urma căderei Ierusalemei.

Rabbinii nu caută a face secte, precum făcuse popa Luther şi atâţia alţii în creştinism, sau precum făcuse chaliful Ali şi atâţia alţii în mahometism.

---

[1]) *Schemoth Rabbă Paraschah*, 28; ap. MAC-CAUL: Les sentiers d'Israel (Metz. 1844, in 8): p. 171.

[1]) *Phedon ou entretiens sur l'immortalité de l'ame*, trad. par JUNKER (Paris. 1773, in-8); avertissement, p. VI—VIII.

Ne-rabbinii păstrează instituţiunile rabbinilor astfel, încât astăzi, în Constantinopole, sub ochii majestăţii sale sultanului, mai mulţi Oşmanlâi devin creştini, decât Ovreii să se facă mahometani!

De unde oare această miraculoasă tărie de granit a Talmudului?

XV. Christos şi Mahomet recomandau ucenicilor de a se amesteca cu toate neamurile, răspândind in jur, unii prin predică, alţii prin sabie, unii prin înduplecare, alţii prin fanatism, propriile lor credinţe, adevăruri şi erori.

Voeşti a te face mahometan? Al-Coranul se grăbeşte a-ţi deschide in laturi porţile voluptosului paradis oriental.

Voeşti a te face creştin? — singura voinţă îţi ajunge pentru a fi mântuit!

Poţi fi Tatar, Lapon, Groculandes, Ottentot... Christos şi Mahomet sunt deopotrivă pentru toţi!

Rabbinii adoptară o cale diametralmente opusă.

Ei nu voesc a face proseliţi.

Ei nu tind de loc a lăţi doctrinele lor afară din sfera naţiunii judaice.

Un ne-Ovreiu nu poate deveni Judan, decât cu cea mai mare dificultate şi în urma unor formalităţi francmasonice [1]); ş'apoi chiar reuşind, el tot încă nu încetează de-a fi suspect celorlalţi Ovrei şi se va bucura, după moarte, numai de o mică parte din fericirea gătită unui adevărat Judan!

Principiul cel caracteristic al rabbinismului este: Nu te amesteca cu celelalte neamuri.

XVI. Acest principiu se poate observa, şi fu deja observat, în legea cea antică a Judanilor.

Insă e prea mare diferinţa între esclusivismul biblic şi esclusivismul rabbinic.

Dumnezeul lui Moise este un Dumnezeu gelos, foarte gelos, totd'auna gelos, carele, de excesul geloziei, se teme de rivalitatea zeităţilor păgâne, de Baal şi de Moloch!

Depărtând pe Judani de ceilalţi oameni, acel Dumnezeu luase o măsură preventivă contra contagiunei politeismului.

El e singur şi voeşte a fi singur.

Astfel, în Biblie, preceptul „nu te amesteca cu celelalte neamuri" este subordinat dogmei: „nu crede într'un alt Dumnezeu".

De câte ori unitatea lui Dumnezeu nu e ameninţată, Moise se arată bucuros a fi mai sociabil.

Sunt pasagii, în care el admite fraternitatea tuturor oamenilor; sunt pasagii, în cari el insuflă Ovreilor sentimente de ospitalitate în privinţa străinilor; sunt pasagii, în fine, în cari Biblia se pare a ghici pe Christos.

Acele pasagii sunt puţine şi obscure, dar ele sunt.

In rabbinism, din contra, în zadar, aţi căuta un pai de fraternitate umană, o umbră de ospitalitate, o scanteie de liberalism!

Ovreiul modern se inchină unui singur Dumnezeu; dar se inchină numai întrucat acest singur Dumnezeu este un Dumnezeu curat Ovreeesc, iubind numai pe izraeliţi, nepăsător şi fără milă pentru rămăşiţa neamului omenesc!

Astfel, în rugăciunile sale matinale, — iar ziua se cunoaşte de dimineaţă, — in rugăciunile sale matinale, Judanul strigă:

„O DOAMNE! DESRĂDĂCINEAZĂ, SURPĂ, DĂRAMĂ ŞI NIMICEŞTE PE TOŢI NE-OVREII!"

DESRĂDĂCINEAZĂ, SURPĂ, DĂRAMĂ ŞI NIMICEŞTE!

Patru verburi imperative înfricoşate, grămădite la un loc, pentru ca acel Dumnezeu de creaţiune rabbinică să auză măcar unul din ele, de nu va auzi câte-şi patru!

Tot aşa în a doua zi a PAŞTELOR, nu e o synagogă, in care să nu răsune următoarea invocaţiune:

„FĂ, DOAMNE, ŞI ASTĂ DATĂ, PRECUM FĂCUŞI IN ACEA NOAPTE, IN CARE CUTREIERÂND EGYPTUL, AI PĂSTRAT PE OVREI ŞI AI SECERAT PE NE-OVREI!"...

Mai pe scurt, deosebirea între exclusivismul biblic şi exclusivismul talmudic este o deosebire totală, atât în scopuri, precum şi în mijloace.

Scopul lui Moise este: „Fă toate pentru a nu crede într'un alt Dumnezeu".

Scopul rabbinilor este: „Fă toate pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri".

Mijlocul lui Moise este: „Pentru a nu crede într'un alt Dumnezeu, e bine să nu te amesteci cu celelalte neamuri". Mijlocul rabbinilor este: „Pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri, e bine să nu crezi într'un alt Dumnezeu"...

XVII. Creştinii şi mahometanii, ca elevi ai Bibliei, cred şi ei, odată cu Talmudul într'un singur Dumnezeu.

Primitiva şi naturala diferinţă între monoteismul creştin, monoteismul mahometan şi monoteismul rabbinic, consistă într'un fenomen, analog cu aspectul unui şi aceluiaş lucru, văzut prin trei feluri de ochelari albi, ochelari verzi, ochelari negri.

Creştinii privesc pe Dumnezeu prin retina lui Christos; mahometanii prin retina lui Mahomet, Ovreii prin retina rabbinilor: unul şi acelaş Dumnezeu zimbea lui Christos în albeaţa luminei celei pure, râdea lui Mahomed în verdeaţa unei grădine de lux, hohotea rabbinilor în negreaţa unui nor.

Dar Talmudul nu se mulţumi cu această simplă deosebire între puncturi de vedere: el se temea, ca timpul să nu înverzească sau să nu înălbească, să nu mahometiseze ori să nu **creştineze, conceptiunea** Dumnezeului celui negru.

Divinitatea creştinilor are momente de justă mânie, divinitatea mahometanilor are momente de spiritualism; astfel, pentru creştini şi pentru mahometani, divinitatea posedă o voinţă, ce se manifestă prin posibila varietate de dispoziţiuni!...

Talmudul inventă un lanţ, prin care să lege pentru totd'auna pe însuşi Dumnezeu în cercul de fer al separatismului naţional.

Acel lanţ este Messiah, un ambasador deplin-imputernicit al Cerului, pe care divinitatea e fatalmente forţată de al trimite, mai curând sau mai târziu, nu cu o altă misiune, de cât numai şi numai pentru a stinge depe faţa pământului orice suflare neovreească.

XVIII. Ca şi ideea unui singur Dumnezeu, tot astfel ideea lui Messiah, e luată din Biblie; însă ambele de o potrivă pierdură cu desăvârşire anticul lor caracter, din dată ce trecuse prin mintea şi inima rabbinilor.

Orice instituţiune umană ajunge la un moment de bătrâneţe: aşa fusese şi cu legea lui Moise.

Când Biblia, după secoli de existenţă, începuse a nu mai găsi vechiu-i răsunet, atunci se simţi din toate părţile o vagă dorinţă de o reformă, care să întinerească un corp, căzut în neputinţă.

Poeţii, cari la Ebrai, mai mult încă decât la Romani, exercitau profesiunea de prooroci, se grăbiră a împlini sarcina unor ade-

[1]) SELDEN: *De jure naturali et gentium juxta disciplinam Ebracorum.* (Witenbergae, 1712, în—4); p. 148.

vărați poeți, exprimând spiritul epocei.

Ei dederă o potecă speranță de venirea unui personagiu misterios, carele va complecta neajunsul și va șterge prisosul unei legislațiuni devenite anacronism!

Mai pe scurt, Messiah cel făgăduit în Biblie, poartă totd'auna sigilul unui mare regenerator, menit a desființa abuzurile trecutului.

Contrariul ne întimpină în Talmud.

Rabbinismul ce crede a fi perfect: prin urmare, el nu are nevoe de îmbunătățire.

Aci Messiah ne apare desbrăcat de toate atribuțiunile sale de reformator: sarcina-i va fi nu de a controla, ci numai de-a confirma Talmudul!

XIX. Făcând pe Dumnezeu Ovreiu, rabbinismul nu putea să admită o egalitate de natură între Izraeliți și celelalte neamuri. Trebuia imaginată, cu orice preț, o nouă zoologie, în care Iudanul să stea în culmea creațiunii, privind Universul la picioarele sale și nerecunoscând divinității decât o mică superioritate de prim-cetățean în imperiul judiac.

Așadar, Talmudul declară, că numai Ovreul e Om [1]; aplicând apoi această definițiune către toate cazurile speciale.

Asupra preceptului biblic de a nu jura strâmb aproapelui său, rabbinismul lămurește, că, sub cuvântul *aproapele*, se înțelege un Judan: „nu jura strâmb unui Izraelit".

Asupra recomandațiunii lui Moise „de a înapoia păgubașului lucrul ce perduse", rabbinismul adaugă, că „nu se înapoiește lucrul pierdut de un ne-Ovreiu".

Pe toate paginile Talmudului ne surprinde această curioasă *declarațiune de drepturile Omului!*

XX. Faimosul Spinoza, carele preferi mai bine a deveni ateu, decât a rămânea Judan, zice că Ovreii fac rău „îngânfându-se de superioritatea lor asupra celorlalți oameni" [1]).

Precum vedeți, chiar făcându-se mare filosof, chiar lepădându-se de Talmud, chiar punându-se în luptă cu judaismul; un Izraelit tot încă nu poate renunța la ideea, cum că neamul Ovreesc stă, în adevăr, mai pe sus de toate neamurile lumii!

Așa credea un Spinoza! apoi cum să nu creadă Judanașii cei mititei, cumcă ei și noi suntem ca cerul și pământul!

XXI. Veți întreba: o religiune, plină de contradicțiuni și de galimatii, cum oare poate fi atât de uniformă și de consecventă?

Egoizmul este partea cea mai animală a spiritului uman.

Un lup, o hienă, un tigru, sunt egoiști în toate și totdeauna. Insă nimeni nu admiră uniformitatea și consecvența lor!

XXII. Deși numai Ovreii sunt oameni, iar celelalte popoare închipuiesc o clasă inferioară; totuși Talmudul nu e de o potrivă aspru pentru toți ne-Izraeliții.

Pe unii el sufere.

Pe alții urește.

Unii sunt dobitoace domestice, pentru cari Judanul poate să aibă milă.

Alții sunt fiare selbatice, ursite unei eterne persecuțiuni judaice.

XXIII. Aproape toate țările, unde sunt Ovrei, se reduc la două rubrice religioase.

In Asia, în Africa, și ori unde în Europa, ei trăesc în mijlocul mahometanilor.

In restul continentului nostru și în America ei sunt furișați printre creștini.

N'ar fi oare drept ca Judanii, în bine și în rău, să fie egali pentru toți ne-Judanii? pentru fiii lui Christos și pentru discipolii lui Mahomet?

XXIV. Când se năștea rabbinismul, mahometismul nu ființa încă; iar când el începu a ființa, rabbinismul era deja de tot înaintat.

Mahometismul, dela prima-i apariţiune pe scena istoriei, combătu pe creștini.

Rabbinismul îi combătu-se și-i tot combătea cu mult de mai 'nainte.

In lupta ce ardea între Talmud și Evangeliu, Al-Coranul veni la timp în ajutorul Talmudului.

Ei bine! Judaniii puteau ei oare să urască pe mahometani?

Dela această logică a faptelor să trecem la istoria cea pozitivă.

In Bagdat, în Egipt, în Spania, în Turcia, Ovreii fuseră totdeauna brațul drept al lui Mahomed contra „abominabililor mâncători de carne de porc".

M'am servit de propria expresiune a unui rabbin care-le într'o pompoasă odă, cântă efectele alianței Jidanilor cu mahometanii contra creștinismului [1]).

„Mâncători de carne de porc!"

Aceasta ne amintește că Ovreii și mahometanii mai sunt uniți și prin comuna lor aversiune pentru râmători.

Identitatea gusturilor e unul din motive de amicie între indivizi, dece nu și între popoare?

In fine, argumentul cel mai prețios, însuși Talmudul declară lămurit, că „mahometanii nu sunt păgâni, dar creștinii sunt [2]). Deci, toate blăstemele rabbinismului contra acelora ce îi specifică sub numele de „goim" sau „ievunim", adică *idolatri*, nu privesc de loc către mahometani, ci toate cad asupra creștinilor!

XXV. După ce numai Judanul e om, iar noi ăștia, turma lui Christos, nu suntem decât niște simple dobitoace, și încă mult mai referitoare vitelor din turma lui Mahomet, apoi ni se pare foarte curios de a auzi resunând, din toate părțile, *STRIGĂTELE OVREILOR DE A FI PRIMIȚI CA CETĂȚENI IN SÂNUL STATELOR CREȘTINE!*

Cum așa! D-voastră să vă pogorâți până la noi? D-voastră să vă desbrăcați de splendoarea originei judaice pentru a vă înfrăți cu brute și cu păgâni? D-voastră să îmbrățișați pe acei, pe cari mâni sau poimâni îi va sdrumeca sabia lui Messiah, pentruca să vă facă vouă un loc mai larg la lumina soarelui? D-voastră, în fine, să vă supuneți unor instituțiuni, în fruntea cărora nu figurează nici măcar un singur rabbin?...

XXVI. Ascultați Talmudul:

„CÂND INTÂLNEȘTI IN CALE-ȚI UN CREȘTIN, SALUTĂ-L; DAR ACEASTA SĂ O FACI NUMAI PÂNĂ CE VEI REUȘI A TE EMANCIPA: DIN DATĂ INSĂ, CE VA SOSI ORA, CA OVREII SĂ FIE EI MAI TARI, ATUNCI SĂ NU MAI SUFERI PE CREȘTINI INTRE VOI, NICI CA PE LOCUI-

---

[1]) *Rabbi Moses Maimonides; Porta Mosis sive dissertationes aliquod* (Oxonii, 1655, în-4, pag. 291).

[2]) *Oeuvres*, trad. par. *Saisset*, (Paris, 1842, în-8), t. I. pag. 100. — Cf. t. I. pag. 182.

[1]) *Luzatto: Notice sur Abou-jousouf Hasdaï Ibn-Schapront* (Paris, 1852, in-8); p. 31. — Despre simpatia Judanilor chiar pentru teologia mahometană vezi *Abi jamfar ebn Tophail: Philosophus autodidactus sive Epistola*, ed. Pocock (Oxonii, 1700, in—4); praefatio.

[2]) *Hilchoth Machaloth Asuroth;* c. XI. 7 = Cf. *Mac-Caut;* p. 384.

TORI, NICI CA PE NEGUȚĂTORI, NICI CA PE DRUMAȘI . . . [1]).

Un alt pasagiu, tot din Talmud, exprimă această învățătură sub o formă atât de elegantă, încât însăși perfidia devine poetică :

„SILEȘTE-TE A FI CA PRAGUL UȘEI, CE TOATĂ LUMEA IL CALCĂ SUB PICIOARE, DAR CARELE RĂMÂNE LA LOCUL SĂU CHIAR DUPĂ CĂDEREA INTREGULUI EDIFICIU" . . . [2]).

Așadar, Talmudul prevede pentru Judani două căi de purtare în privința noastră :

DACĂ SUNTEȚI MAI PUTERNICI DECÂT CREȘTINII, EXTERMINAȚI-I ;

DACĂ SUNTEȚI MAI SLABI DECÂT CREȘTINII, LINGUȘIȚI-I . . .

Insă un om mai slab decât mine, pentru ca să poată ajunge odată a fi mai tare decât mine, trebue mai întâiu să treacă prin o treaptă de mijloc, în care să fie egal cu mine.

ACUMA, INȚELEGEȚI OARE CE VREA SĂ ZICĂ A ACORDA JUDANILOR DREPTURILE AȘA NUMITE POLITICE ?

XXVII. Voiu încheia prin o ultimă citațiune.

Talmudul zice, că *CREȘTINUL CE-L STUDIEAZĂ MERITĂ PEDEAPSA DE MOARTE.*

Precum vedeți, în cazul de față, această teribilă legiuire mă privește pe mine în specie.

Dacă am fericirea de a mai fi încă viu, după ce avuseiu eroismul de a citi legislațiunea judaică ; apoi aceasta o datoresc numai lipsei celei provizorie de o Curte Criminală Ovreiască, care m'ar trimite drept la spânzurătoare, PE TEMEIUL CAPITOLULUI X, ARTICOLULUI 9, DIN LEGEA HILCHOTH MELACHIM !

1866.

B. Petriceicu-Hâjdău.

[1]) *Hilchot Akkum;* cap. 10, 5 etc.; aud. *Mac-Caul* : pag. 33.

[2]) *S. Levy : La source de la vie ou choix d'idées contenues dans le Talmud* (Mulhausen, 1854, in—8), pag. 88.

Jidanii ne omoară neamul din lipsa de sancțiuni

Am ajuns — acum la bătrânețe — să mă încredințez până la evidență că, mai ales dela răsboiu încoace, nu se petrec mai multe și mai mari *jafuri* și *crime* ca la noi și care oricât de odioase și de nelegiuite ar fi, toate — dar absolut toate — *rămân fără nici o sancțiune.*

Când *presa* dă la iveală asemenea fapte urîte, imediat justiția ia act de dânsele și începe cercetarea lor și descoperirea vinovaților, cu o străşnicie și repezeciune, încât toată lumea pare încredințată că, criminalul nu mai poate scăpa și că, își va lua pedeapsa ce merită potrivit cu legea.

Am mai putut observa apoi că, în procesele ce se rapoartă la indivizi și afaceri particulare, justiția își face — pe cât posibil — toată datoria. Când însă este vorba de jafuri făcute în averea statului, ori de crime care ating chiar siguranța statului, sau de omoruri care se raportă la neam, la țară, cu toate că justiția procedează la început cu un sgomot și o străşnicie care mișcă sufletul și celui mai potolit și mai indiferent cetățean, totuși — la urma urmei — de unde lumea se aștepta la o condamnare, care pe lângă înfrânarea răului, să servească și de un exemplu vădit, care să tae **din rădăcină pofta și a** altora care ar mai cuteza, să se mai gândească la astfel de fapte, la urma urmei — zic — lumea se pomenește... fără nici o sancțiune practică !... Procesului în joc i se tot fac amânări peste amânări și cu termine de judecată din ce în ce mai lungi, până când încetul cu încetul totul se uită, faptele se pierd și... *nici o sancțiune nu se mai vede...*

Din această cauză furturile chiar de multe milioane, jafurile cele mai ne rușinate și ne mai pomenite, ca și omorurile cele mai îngrozitoare ca și crimele cele mai bine vădite în contra statului și siguranței lui, precum și omorurile indivizilor Români de baștină, se săvârșesc cu o seninătate, cu o indeferență și nepăsare, ca și când ar fi ceva... foarte natural, foarte logic... ceva... ce se petrece în mod firesc și chiar ca ceva... trebuincios.

Ca să demonstrez toate cele de mai sus, voiu cita câteva exemple:

I. Cine nu-și aduce aminte cât sgomot, câtă vâlvă și câtă durere n'a pricinuit în întreaga țară, cazul celor atâtea sute de țărani transilvăneni, pe care *„Societatea — zisă — de emigrare"* ce-și avea sediul chiar în centrul Bucureștilor și alcătuită clandestin cu director, ajutoare și o mulțime de membri, dar toți numai *jidani curați,* i-au înșelat făcându-i să creadă că, în America curge numai lapte și miere și că, miile și sutele de mii de dolari, se pot câștiga cu atâta ușurință, întocmai — precum la noi — se pot aduna ciupercile depe un teren gras în urma unei ploi mănoase !...

Și, dupăce i-au convins de nebunia acestei idei nenorocite de îmbogățire lesnicioasă, apoi sub masca costării unui pașaport sume de zeci de mii de lei, i-au silit, să-și vândă — chiar pe tăcute și numai la Jidani coopărtași — și toată bruma de avere ce-și putuse agonisi din tinerețe ca și moștenire părintească și... dupăce le-au luat astfel tot din buzunar, i-au îmbarcat ca pe vite în vagoane de animale și i-au dus până la Hamburg, unde — conducătorii lor de până aci, toți Jidani — s'au făcut nevăzuți, lăsându-i pe cheiul portului, să moară de foame și de boale.

A trebuit ca autoritățile portului Hamburg, coprinse de mila acelor nenorociți Români, să intervină pentru ca guvernul nostru să-i aducă în țară până la București

Aci, infamia constatându-se cu certitudine, justiția a fost chemată, să ia act. Și, ea — justiția — în dorința ei sfântă de a-și face datoria, n'a ezitat de a emite chiar un mandat de arestare contra președintelui acelei societăți, dar... executarea mandatului s'a făcut de așa natură încât... vinovatul în loc să fie depus la Văcărești, s'a pomenit dus cu automobilul la un sanatoriu pe motiv că, este bolnav... suferă de durere de cap... și după câteva zile apoi... este pus în libertate !...

Și cu toate că, de atunci s'a scurs — dacă nu mă înșel — peste doi ani, totuși n'a mai ieșit la iveală nici un fel de sancțiuni ! Totul a trecut... s'a uitat... Vinovații criminali, se lăfăesc și trăesc în palate luxoase. Stropesc zilnic cu noroiu lumea din automobilele în care se plimbă răsturnați ca niște mari magnați și prin atitudinea lor obraznică sfidează totul : iar nenorociții de țărani transilvăneni înșelați și furați de Jidani, îngroașă azi numărul șomerilor, care trăesc din mila celor ce le întind o bucățică de pâne... ca să nu moară de foame !... Din când în când trec pela fostele lor gospodării și când văd cum Jidanii cumpărători tră-

esc fericiți în vechiul lor bârlogel, fug ca niște nebuni și își smulg părul din cap!...

Oare această stare de lucruri, se poate asemăna măcar pe departe cu o sancțiune judecătorească? Toată vâlva și toată graba cu care justiția dela început, s'a pornit în contra făptuitorilor criminali, n'a rămas oare decât *o groaznică furtună într'un pahar de apă ?!...*

Dar, să trecem înainte.

II. Cine nu-și aduce aminte, cât sgomot infernal și câtă larmă groaznică — de altfel bine întemeiată — nu s'a făcut în jurul furtului de sutimi de milioane cu terenurile petrolifere ale statului și — pentru descoperirea vinovaților — justiția, ca să poată stabili adevărul, a fost nevoită, să facă cheltueli enorme cu deplasările, mergând până a utiliza chiar și *aeroplane*, ceea ce a costat pe stat alte milioane... pentruca la urma urmei și drept orice *sancțiuni vădite și exemplare*, totul să se rezume în luări de declarațiuni, în încheeri de procese verbale, care — deși au darul de a face dosarul cât mai voluminos și prin urmare și mai greu de consultat, totuși indispun sfârșitul și contribuesc, a face ca adevărul vădit, să rămână închis în acte prea grele și prea multe, ceea ce face ca — încetul cu încetul — faptul adevărat și real, să treacă în domeniul uitării... Vinovații însă trăesc împărătește, răsturnați în comoadele fotoliuri de deputați și senatori... iar gloaba — adecă *Globalul*, îl plătește tot numai sărăcimea compusă din micii și necăjiții funcționari, din nenorociții de pensionari care au luptat cu cinste o viață întreagă, pentruca la bătrânete, să tremure și să le curgă lacrămile, când casierul le pune în mână cei câțiva lei, precum și de văduvele și orfanii de răsboiu, care consideră dreptul lor de pensie, ca o adevărată *pomană a Casierului* plătitor !...

III. Cine nu știe, cine nu cunoaște *crima cu premeditare* făcută de Jidani cu *spirtul metilic*, în scopul de a omorî pe săteanul român, pe care îl știe că, pentru a-și înneca amarul vieței ce duce, consumă băuturile alcoolice cele mai tari ?

Și dacă științificește și în mod precis, s'a putut constata numai câteva zeci de Români uciși de spirtul metilic, la câte sute de mii se va fi ridicând oare numărul nenorociților de săteni români, uciși de această teribilă otravă, fără să-și dea nimeni seama de cauza adevărată, care le-a provocat moartea ?

Și, la urma urmei, ce s'a ales din toată această *otrăvire în massă a Românului de baștină ?* dar care o îmbogățit pe toți Jidanii depozitari mari, de băuturi otrăvite și pe toți Jidanii cârciumari ?!...

Da, s'a ales ceva. S'a ales că, justiția, după o muncă încordată a răsfoirii codului penal, a stabilit că, faptul atât de grav și atât de odios săvârșit de cei câțiva Jidani prinși asupra faptului, să fie considerat ca *Crimă prin imprudență:* iar un ministru român fiind întrebat relativ, a răspuns strângând din umeri că *„dacă nu este lege scrisă, ce poate face“ ?!...*

Cu alte cuvinte, legile noastre, care sunt vechi, de atâția ani, când *spirtul metilic* nici nu era descoperit, ne putându-l prevedea, crima Jidanilor de a ne omorî neamul prin *otrăvire*, este justificată!

Dar oare, cum își explică acel ministru, ca și judecătorul cauzei, faptul că, absolut *nici un singur Jidan n'a murit de spirt metilic, ci absolut numai Români curați ?* Gânditu-s'a cineva la manoperile cahalului de a ucide prin orice mijloace tot ce nu este Jidan ?!

Apoi Prefectul poliției, ca și ministrul de interne, a căror primă sfântă și mare datorie este, de a veghea la viața și sănătatea cetățenilor, când au văzut că, beciurile acelor Jidani otrăvitori, prinși asupra faptului, sunt pline cu sticle și butoae de băuturi otrăvite, dece oare n'au chemat imediat pompierii, să le verse la canal și să dea apoi foc și butoaelor ?... și de ce oare s'au mărginit la măsuri paliatine de care și singuri acei Jidani râd pe înfundate ?

Da, o asemenea măsură administrativă este prevăzută nu numai de lege, dar și de bunul simț ; dar cum puteau s'o ia, când amândoi sunt francmasoni și încă având și grade mari în lojile jidănești ? Amândoi s'au temut de furia Cahalului, care pe lângă destituire din loje, i-ar fi reclamt chiar și la *„Liga Națiunilor“ !*

Spațiul restrâns ce-mi este îngăduit în această revistă curată și adevărat românească, nu-mi permite, să mă întind mai mult și de aceea închei zicând :

Doamne ! Deschide ochii oamenilor noștri politici și luminează mintea celor dela cârma statului, ca să vadă clar cu ochii minții lor, grozava prăpastie, către care împing cu puteri unite nenorocita țară românească.

General Tarnoschi.
— Iași —

Moartea mareşalului Foch

La Paris, în capitala Franței prietenă scumpă și soră mai mare a României, s'a săvârșit din viață, la vârsta de 78 de ani, mareșalul Foch. El a fost comandantul de căpetenie al tuturor armatelor: franceze, engleze, belgiene, americane și portugheze, cari au luptat, au biruit și au isgonit Neamțul cotropitor depe pământul Franței. Sub comanda lui, după planul lui, s'a dus pretutindeni răsboiul până ce a smuls victoria din mâna dușmanilor.

Il vor pomeni până la sfârșitul veacurilor rânduri și rânduri de oameni din toată lumea, ca pe cel mai destoinic stăpân de armate, alături de Napoleon și Cesar, ieșiți și ei tot din acelaș neam latin, crescuți și ei sub razele aceluiaș soare de Miază-zi, care a încălzit și oțelit tinerețea bătrânului, astăzi trecut la cele veșnice.

Pentru noi Românii, amintirea mareșalului Foch, trebue să rămână deapururi vie din tată în fiu, pentrucă din victoria lui a isvorît dreptul de viață liberă al poporului român subjugat.

Fără isbânda strălucită din Franța, nu s'ar fi putut uni frații români din Ardeal și Bucovina cu cei din Vechiul Regat si Basarabia. De aceea, M. S. Regele Ferdinand I, când l-a văzut la Incoronarea dela Alba-Iulia, din Octomvrie 1922, amintindu-și cu vie mulțumire de serviciile aduse țării noastre, i-a strâns mâna cu prietenie și i-a spus: „Domnule Mareșal, salut în Domnia Voastră pe învingătorul depe toate fronturile“.

In fața morții, care nu cruță, să ne plecăm genunchii pomenindu-i în veci amintirea, și să mulțumim lui Dumnezeu că l-a dat în clipe de grea cumpănă aliaților noștri din marele răsboiu, ajutându-i, prin el, să făurească victoria, din care a ieșit întregirea neamului românesc.

I. C. Cătuneanu.

Antisemitismul prinde teren şi în Italia

In Italia — sora mai în vârstă, a poporului românesc — energicul şi bunul patriot ducele *Musolini*, a desfiinţat *lojele francmasonice*, încă dela luarea guvernului. Ce înseamnează această măsură energică a ducelui *Musolini*?

Insemnează că acest personagiu — care va avea un loc bine stabilit în Istoria Italiei, şi poate în istoria universală chiar — şi-a dat perfect seama de pericolul ce reprezintă *francmasoneria* pentru statul italian, şi deaceea a desfiinţat lojile oculte.

Insemnează, că guvernul fascist, cunoscând pericolul jidovesc, prin desfiinţarea *lojelor francmasonice*, punea în imposibilitate pe Jidani, de a-şi mai continua activitatea distructivă, exercitată în ascuns contra Tronului, a Bisericei şi poporului italian, prin socialişti, prin comunişti sau, prin alte înjghebări revoluţionare.

Demn de reţinut este faptul că pe când în Italia nu exista mişcare antisemită, guvernul Mussolini acţionează contra uneltirilor jidoveşti din cel mai autorizat loc, şi cu măsuri executorii nediscutabile. Pe atunci în România, în Germania, în Polonia şi în Franţa — unde există vechi organizaţii antisemite — acolo guvernele în loc să acţioneze la fel ca premierul Italiei, contra primejdiei jidoveşti, îi încurajează şi acopere toate potlogăriile criminale ale acestui neam blestemat — al lui Izrael.

Dar să reviu la obiect. Italia — după spusele ziarului „*Gazzetta del Popolo*" din 30 Nov. 1928, „*e una dintre putinele natiuni ale lumii, care nu are partide sau mişcări antisemite*". Acolo singură religia deosebea pe Jidan de Italian. Incolo: patria, drepturi, datorinţe, erau la fel. Poporul nu s'a simţit ruşinat nici atunci când avea 3 miniştri şi pe primarul Romei, din neamul lui Iuda.

Iată însă că în luna Noemvrie 1928 se ţine la Milano, congresul sioniştilor unde s'a vorbit numai:

„*de un popor jidan, care a început din nou, în numele lui Sion, să bată drumul tras de părinţi*". şi se afirmă că „*poporul jidovesc va şti să-şi îndeplinească repede idealul său*" şi aşa *mai departe*.

Alarmată, de felul cum s'a vorbit în congresul sioniştilor despre „*poporul jidovesc*", despre „*rasa jidovească*", despre „*naţiunea jidovească*" şi despre „*ideale jidoveşti*" fără a se spune un cuvânt despre religie sau despre Italia, susnumita gazetă italiană pune următoarea întrebare:

„*Intrebăm deci pe Jidanii italieni, sunteţi o religie sau o naţiune?*" „*Această întrebare, nu are de scop, de a da naştere unei mişcări antisemite, ci acela de a scoate din umbră o problemă care există, şi e absolut inutil, a nu recunoaşte şi pe mai departe. După răspuns vom trage concluziile necesare*".

Mai jos reproducem fragmentar, părţile mai însemnate ale răspunsului dat de *Dante Lottes*, preşedintele federaţiei sioniste italiene, publicat în gazeta „*Il Popolo di Roma*" din 9 Dec. 1928.

„*Sioniştii italieni, credincioşi tradiţiei ebraice, ce a impus în totdeauna ca şi îndatorire religioasă, de a-şi îndrepta gândul cu evlavie spre pământul părintesc, declară că programul lor este de a satisface acea datorinţă spirituală, ajutând stabilirea Jidanilor în Palestina, sediul naţional evreesc*".

„*Acest program contrastează atât de puţin cu datorinţele ce au Jidanii faţă de statele a căror cetăţeni sunt, încât toate guvernele diferitelor popoare civilizate ale lumii, au recunoscut şi au afirmat că îndeplinirea acestui program nu poate şi nu trebue să schimbe de loc raporturile juridice şi sentimentale dintre Jidani şi concetăţenii lor*".

„*Ei mai afirmă că nici un raport de ordin politic nu-i uneşte cu Jidanii din alte ţări, sau cu cei din Palestina şi că ei se simt legaţi întru toate de soartea Italiei, ai cărei cetăţeni credincioşi vreau să fie egali cu toţi ceilalţi în îndeplinirea datorinţelor*" şi încheie cu următoarele cuvinte:

„Ei (*adecă* Jidovii) *simt că nici o neînţelegere n'a existat şi nici nu poate să existe între credinţa în tradiţia ebraică, a cărei parte esenţială este idea de Sion, şi dragostea pentru Italia, pentru mărirea căreia sunt gata pentru orice sacrificiu*"

Faţă de acest răspuns îngăimat, de Jidovul Dante Lottes, strâns cu uşa, ziarul „*Il Popolo di Roma*" din 15 Dec. 1928, publică un articol bine documentat, care spulberă toate afirmaţiunile preşedintelui sioniştilor din Italia.

Iată câteva spicuiri din acest articol:

Mişcarea sionistă a împlinit în Noemvrie 1928, 25 de ani de existenţă, iar congresul din Milano, a comemorat şi acest iubileu. Jidanii cu toţii au continuat să alimenteze mişcarea sionistă cu subscripţii (cu bani) cu adeziuni sau în alt mod. Sionismul italienesc este o mişcare vastă şi practică, a cărei ţintă este un lucru solid, adecă banul, şi conduc o propagandă întinsă pentru a avea sediul naţional în Palestina. Sioniştii italieni nu lipsesc niciodată dela Congresele ternaţionale sioniste, iar şefii sionişti Weismann, Sokoloff şi alţii, nu uită în vizitele şi scrierile lor, sionismul italian. Mai departe, în ziua în care sionismul va intra în faza de realizare a statului naţional, atari raporturi (juridice şi sentimentale) vor trebui radical revăzute de respectivele guverne, pentrucă nu se poate să aparţină — în acelaş timp, — la două Patrii — şi Italiei şi Palestinei.

Jidanul Passigli vicepreşedintele universităţii florentine jidoveşti, într'o epigramă publicată în anul 1920 scria următoarele cuvinte, dedicate Jidanilor florentini căzuţi în ultimul războiu: „*Jidanii florentini si-au vărsat sângele pentru mărirea Italiei, pentru un Izrael liber, unit şi renăscând*", şi închee cu următoarele cuvinte: „*eu am avut intenţia de a provoca o clarificare între Jidani şi Italieni, şi de a deschide ochii Italienilor creştini. Scrisorile Jidanilor, ce aţi publicat şi răsunetul, ce l-a avut în presa italiană mă îndreptăţesc să afirm, că acest scop a fost atins. Problema jidovească există, şi nu mai este în acea „zonă de umbră" unde a fost vârâtă cu şiretenie de unii, cu isteţime de alţii*".

Ca o completare, a demascării problemei jidoveşti în Italia făcută prin ziarul „*Il Popolo di Roma*", a urmat în luna Februarie 1929 o nouă lovitură de graţie, dată neamului lui Iuda, prin recunoaşterea „*Statului Papal*" de către marele Italian D-l *Benito Mussolini*, şeful guvernului fascist.

Fără îndoială, că în Italia, unde antisemitismul este exercitat de preşedintele guvernului, şi scos la lumină de presa creştină italiană, problema jidovească va fi rezolvată definitiv şi mai curând ca în oricare alt stat depe rotogolul pământului.

Oameni de concepția ducelui Mussolini, prieteni ai poporului și dușmani ai Jidanilor, să ia frânele guvernului nostru! Interesele superioare ale Statului, ale Bisericii, ale Tronului și ale Poporului românesc, cer stăruitor acest lucru, iar noi suntem ecoul acestor cereri juste.

St. Peneș.

„Frăția de Cruce"

S'a reorganizat la 1 Iulie 1927 în București, vechea și cunoscuta Ligă patriotică sub Președinția Dlui Dr *Amos Frâncu.* Am asistat cu toții la recenta manifestare a Ligii, cu sărbătorirea a 10 zece ani dela intrarea armatei române în Cluj, 24 Dec. 1918; și la aceeași sărbătorire, în cele cinci județe din Nordul Ardealului: Someș, Năsăud, Sălaj, Satu-Mare, Maramureș, unde solemnitatea s'a ținut în cadrul bisericesc cu un Te Deum, parastas și panegiric, în bisericile ortodoxe și unite, ținând de Eparchia și a Gherlei, in toate garnizoanele asistând comandamentele și delegații militare, la ordinele ministerului de răsboiu. Cu alt prilej vom reveni mai pe larg la activitatea „Frăției de Cruce"; iar acum găsim de cuviință să comunicăm scopul general al Societății din Statutele ei:

CAP.I.

Numele și scopul Societății.

Art. 1. — „Frăția de Cruce" pentru desăvârșirea idealului național, este o Ligă întemeiată pentru scopul indicat în numirea sa.

Art. 2. — Pentru desăvârșirea idealului național „Frăția de Cruce", animată de libertate, egalitate, frățietate și naționalitate, și condusă în acțiunile sale legale de dreptul poporului de a-și hotărî singur soarta, de conștiința unității naționale integrale și de voința pentru viață liberă a neamului Românesc de pretutindeni, uzează de toate mijloacele democratice de propagandă, cu fapta și cuvântul, admise în lumea civilizată.

Astfel „Frăția de Cruce" va întări inimile, va fortifica voințele și va întemeia așezăminte la Românii de pretuindenea pentru ca prin ordine să înfăptuiască libertatea națională în toate unghiurile elementului nostru, ca strajă a civilizațiunii latine pașnice la porțile orientului viforos.

In consecință „Frăția de Cruce" va milita neînduplecată pentru unirea sufletească a tuuror Românilor împotriva primejdiei dinafară și a curentelor subverzive din lăuntru.

„Frăția de Cruce" va apăra pe căi strict legale și constituționale drepturile garantate prin tratate ale Românilor de sub dominațiuni străine și neprietenești.

„Frăția de Cruce" va căuta să creeze platforme sigure pentru educația națională, socială, morală și fizică a masselor largi ale poporului.

„Frăția de Cruce" va propaga sentimentele tradiționale de iubire pentru Rege și Patrie, pentru limbă, lege și moșie și pentru încrederea nețărmurită în monarchia constituțională și democratică.

„Frăția de Cruce" va mai întări statornicia în credința jurată și dragostea față de armata Țării, — pregătind și menținând poporul în exercițiul armelor.

„Frăția de Cruce" va mai lupta pentru armonia socială și echilibrul economic, pentru manifestarea sentimentelor de umanitate generală și milă creștinească.

„Frăția de Cruce" va căuta apoi să dea o largă întindere cultului istoric, artei, literaturii și conștiinții naționale pentru problemele actuale și viitoare de existență ale poporului Românesc.

„Frăția de Cruce" va contribui la asanarea moravurilor publice și private, stimulând și în acest chip, dorul și hotărîrea de a desăvârși idealul național.

Politica de partid este strict eliminată din sinul „Frăției de Cruce", și la caz de neobservare constitue motiv de excludere.

Procesul contra notarului Adalbert Fehér distrugătorul revistei „Infrățirea Românească"

In ziua de 13 Martie a. c. s'a dezbătut, la Judecătoria din Ileanda mare, jud. Someș, procesul Revistei Infrățirea Românească, intentat contra notarului comunei Lozna, Adlbert Fehér, pentrucă acest Jidan în mod sistematic și continuu distrugea această revistă și nu o lăsa niciodată să ajungă la abonații din comuna lui.

Au fost ascultați șase martori, din care trei la ultima dezbatere, sub prestare de jurământ, au declarat următoarele: *notarul Adalbert Feher, funcționar însărcinat și cu distribuirea poștei — imediat ce sosea poșta, — avea ca primă grijă să cerceteze ceeace sosește și când găsea revista Infrățirea Românească, o răsfoia apoi ori o rupea în bucăți și o asvârlea, ori o arunca pe sobă ori în saltarele arhivei notariatului, însă niciodată nu avea grijă după cum îi incumba obligația funcțiunei sale, — să o trimită celor cărora era adresată.*

Abonații revistei „Infrățirea Românească" din comuna Lozna se plângeau că nu primesc revista, *și alți locuitori, care ar fi dorit să se aboneze la ea, nu s'au abonat pentrucă erau siguri că nu o vor primi, din cauza acestui notar străin și dușman al nemului românesc.*

Astfel Revista „Infrățirea Românească" sufere o pagubă, și morală și materială.

Notarul abuziv a fost împrocesuat pe baza art. 418 și 471 din c. p. Judecătoria din Ileanda după ce a ascultat și martorii, care au depus jurământ și părțile interesate, și-a declinat competința și a dispus trimiterea dosarului la Tribunalul din Dej.

La ieșirea dela judecătoria din Ileanda unul din martori se apropie de mine și-mi spune că, pentru faptul că a venit în instanță să declare adevărul: că a *văzut când notarul Adalbert Feher, după ce a răsfoit revista „Infrățirea Românească" a rupt-o în loc să o trimită destinatarului,* notarul jidan la care era în ultimul timp secretar, *l-a îndepărtat din serviciu* pe acest martor, cu toate că are patru clase liceale și trei ani de practică în această calitate și e cunoscut ca funcționar cinstit și muncitor.

O altă persoană foarte capabilă, din comuna Lozna, care ar putea ocupa cu toată demnitatea postul de notar, nu-l poate dobândi, fiind că nu poate suporta în tăcere toate ilegalitățile și nedreptățile care se făptuesc de către Jidani asupra bietei populații rurale.

Notez că în plasa Ileanda sunt 8 notari jidani, 2 unguri și 2 români.

Pentru ca să se știe, amintim că notarul Adalbert Feher a refuzat

Statului Român în 1918 şi totuşi în 1927, Statul Român i-a încredinţat funcţia atât de importantă, de notar.

Acest demon a devenit extrem de bogat şi prin puterea banului stăpâneşte azi toată comuna.

Noi credem că nu e nici legal şi nici omenesc ca o comună formată din Români a căror părinţi au luptat pentru constituirea ei şi au murit pentru a o păstra românească, să fie azi condusă de un notar jidan, care nu are nimic comun, nici cu oamenii, nici cu pământul acestei ţări.

Ce cred oare Domnii cari l-au numit funcţionar? Dorim ca răspunsul Domniei Lor să vie dela raţiune şi de la inimă şi să nu-şi înăbuşe sentimentele lor cu anumite consideraţiuni de politică oarbă anti-românească.

Dr. Elena Bratu
advocat — Cluj.

Nu mai putem răbda!...

Ţara Oaşului o sugrumă Jidanii ..

Nu se poate crede că există vreun ţinut, pe întreg cuprinsul ţării noastre, care să fie mai mult şi mai cu uşurinţă exploatat de Jidani, decum e ţinutul, aşa numit al „Ţării Oaşului".

Nici într'o parte a ţării cârciumele jidoveşti nu-s mai numeroase decât în Ţara Oaşului. Există o comună, — în Ţara Oaşului, — cu nu mai puţin de *11 (unsprezece) carciume*, dar toate, absolut toate sunt *ale Jidovilor* şi ceva mai mult: chiar cârciuma comunală e arendată tot unui „perciunat".

Dar au brevete toate cârciumele din „Ţara Oaşului"? Beuturile pe care le pun în vânzare, sunt preparate conform legii? In mod clandestin, nu se prepară rachiuri?

Nu sunt rare cazurile când vezi ieşind din cârciumele din Negreşti — şi alte comune — Oşeni turmentaţi şi mirosind în depărtare a spirt denaturat; a beut nenorocitul spirt denaturat, preparat, bun înţeles, în rachiu. Nu voiu a spune numele deliquentului, amintesc numai că: unul care vindea rachiu preparat din spirt denaturat, a fost prins tocmai când îl desfăcea spre consumare; el a fost predat justiţiei, care apoi s'a pronunţat, amendându-l cu o sumă frumuşică de 100 mii lei!

Numai unul a preparat, sau prepară, rachiu din spirt denaturat?.. Unul numai a fost prins!

Cine săvârşeşte *contrabandele* ce se ţin lanţ la graniţa de N.-W. a ţării? Amintesc numai un caz derizoriu:

Gerul din luna lui Februarie a surprins pe contrabandistul jidan Samuel Klein, care a fost găsit îngheţat, cu un sac de mătasă lângă dânsul.

Dar pe lângă toate celelalte, versurile de mai jos, au mare dreptate:

...Multe sunt pe-acest pământ
Şi cu folos sunt toate
Dar neamul lor ca să trăiască
Fără ghişeft, — nu poate.

Ei speculează avutul sărmanului Oşean. — Implicit reiese că în adevăr în ţara Oaşului:

Jidanii ne sugrumă naţiunea.

Dupăce ai văzut câte suferinţi îndură bieţii Oşeni dela Jidani, mă vei întreba: şi totuşi nu s'a luat nici o măsură de îndreptare a lucrurilor?

Ba! Da! s'a luat! S'au deschis cârciume comunale, — putem spune pretutindeni în ţara Oaşului, — dar cine cumpără cu 100 ori 200 de lei mai scump dela comună cârciuma, — la licitaţie, — nu tot Jidanul?

E zadarnică munca preoţilor şi a învăţătorilor, sunt în van toate ostenelile ce se depun, pentru îndreptarea pe calea cea dreaptă, a acestor rătăciţi! Toată bunăvoinţa preoţilor şi învăţătorilor e zadarnică! ea rămâne infructuoasă faţă de titanica rezistenţă, ce o opun aceşti „venetici".

Câţi Evrei circulă cu trenul pe linia Satu-Mare Bicsad?...

Dar pe „autobusul" Bicsad-Satu-Mare câţi circulă?...

Ei pentru a nu sprijini pe C. F. R., călătoresc cu autobusul fiind proprietarul autobusului tot un Jidan!

Până când neamul nostru exorbitant suplu, va suferi supliciile acestor execrabili, care sunt în legături cu comunismul iminent, — dar nu numai pentru noi, — ci chiar pentru întreagă Europa?

Până când vom fi impasibili faţă de această opresiune a acestor deliquenţi?

Cei în drept sunt datori să ia măsurile cuvenite pentru salvarea Oşenilor cari îndură cea mai neagră mizerie!

Scoală-Te, din mormântu-Ţi dela Snagov Tu Ţepeş!

Simion Pintea
Trip — jud. Satu mare.

„ÎNFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ PENTRU POPOR". Aducem la cunoştinţă că ziarul nostru numit *„Infrăţirea Românească pentru popor"* de sub conducerea D-lui Profesor I. C. Cătuneanu dela Universitatea din Cluj, va continua să apară regulat aşa încât fiecare sătean, bun Român şi adevărat creştin, va avea bucuria să-l citească în ceasurile lui de tihnă. Noi voim să luminăm poporul asupra pericolului jidovesc şi suntem siguri că isbânda noastră va veni, pentrucă ceeace propovăduim este drept şi adevărat.

Rugăm pe cititorii noştri, cari primesc această foaie pentru popor, să o dea mai departe spre a fi citită şi pe cât îi ajută punga şi îi îndeamnă sufletul, să ne sprijine făcând abonamente, cari costă numai 120 lei pe an, adecă zece lei la lună.

Luaţi aminte, fraţi cititori, că 10 lei pe lună nu poate atârna prea greu nici în cea mai săracă gospodărie, când trebue să ţinem seamă că înaintaşii noştri au jertfit mult mai mult ca să ajungem la desrobirea neamului, pe care Jidanii din nou vor să-l bage în jugul robiei.

*

PREMIILE GAZETEI „ÎNFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ PENTRU POPOR". In dorinţa noastră de a lumina cât mai temeinic, pe fraţii noştri, plugari, asupra pericolului jidovesc, pericol, ce ne ameninţă cu dărâmarea scumpei noastre Ţări şi Biserici, am hotărît să trimitem — ca premiu — tuturor acelora care au plătit 120 Lei abonamentul pe un an întreg:

Călăuza bunilor Români, Fotografia D-lui Prof. I. C. Cătuneanu şi o revistă „Infrăţirea Românească".

Aceia cari au trimis abonamentul numai pe o jumătate an, să grăbească a ne trimite şi restul de bani pe a doua jumătate a anului, pentruca să-i putem împărtăşi şi pe dânşii de premiile gazetei noastre.

Acel Român, care ne câştigă 10 abonaţi noi, plătiţi pe un an de zile, va primi drept premiu cărţile *Cuvinte adevărate* de *I. C. Cătuneanu*, *Scrisoarea lui Chamberlain*, despre chestiunea Jidovească în România.